

בית המשפט העליון

בית המשפט העליון
כ"ט ס' 4141/10

פלוגי נ. מדינת ישראל
תאריך הגשחה: 30/05/10

העותרת:

ענת קם

ת.ז. 0300668878

ע"י עו"ד אביגדור פלדמן ואו איתן להמן

מרחוב חוברמן 10 תל-אביב

טל: 03-6852220, פקס: 03-6869775

משרד המשפטים
31-05-2010
פרקליטות המדינה

נ' 4

מדינת ישראל

עתיירה לגילוי ראיות חסויות

למי סעיף 44(א) למקורות הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודות")

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבה להסיר את החיסיון שהוטל על הראיות שיפורטו להלן בהיקף תפח (בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו) 10-01-17959 במסגרת תעודת החסיון מיום 01.03.2010 החתומה על ידי שר הביטחון אהוד ברק.

בית המשפט הנכבד מתבקש כדלקמן:

1. להורות למשיבה לחמציא לעיון הח"מ את רשימת החומר והמידע החוסים נחת סעיף 4 לתעודת החסיון וכן הסברים, ולו בקווים כללים, לגבי תוכנו של החומר החסוי;
2. לחשוף בפני העותרת את אותן הראיות הנפלות תחת סעיף 2 (א) לתעודת החיסיון שעניינן אופן פתיחת החקירה כנגדה וכלל המסמכים אודות פעולות החקירה שהביאו למעצרה של העותרת. עוד ונבקש העותרת כי במסגרת זו תעביר המשיבה לידה את חומרים המלמדים על השימוש שנעשה במידע ובמסמכים שהתקבלו מהעיתונאי אורי בלאו (להלן: בלאו) אשר סייעו לכוחות הביטחון לחשוף את זהותה.
3. להורות למשיבה לחשוף את אותם המסמכים וראיות השופכים אור על כל הפעולות שנמשו על ידי עיתון "הארץ" והעיתונאי בלאו לפרסום וגילוי, ומנגד לחסוי, של חומרים שהוצאו מצח"ל לכאורה על ידי העותרת, דהיינו העברת חומרים לצנזורה הגובת הצנזורה לפרסומים אלה.
4. להורות למשיבה להעביר לידי העותרת את כלל פעולות החקירה וחומרי חקירה שנאספו על ידי מי מגורמי החקירה בין אם שירות הביטחון, משטרת ישראל ובין אם גוף אחר, בין התאריכים 18.1.09 ועד ליום מעצרה של העותרת 15.12.09, שלא נמסרו עד עתה למבקשת והכל כפי שיפורט להלן.

P.01

10 6467926

31-05-2010 12:23 FROM MAZARUT PLIT

תאריך העתירה:

1. ביום ה- 14.1.2010 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב כתב אישום כנגד העותרת אשר ייחס לה שתי עבירות: עבירת ריגול חמור (מסירת ידיעה סודית בכוונה לפגועה בביטחון המדינה) לפי יסמף 113 (ב) לתק העונשין הוותיק - 1977 (להלן: "חוק") ועבירת ריגול חמור (איסוף והחזקת ידיעה סודית בכוונה לפגוע בביטחון המדינה) לפי סעיף 113 (ג) סיפא לחוק. במקביל, הגישה המשיבה בקשה להארכת מועד לצורך הוצאת תעודת חסיון.

ענתק מכתב האישום שחוגש כנגד העותרת מצורף ומסומן נספח א'.
הענתק הבקשה להארכת מועד להוצאת תעודת חסיון מצ"ב כנספח ב'.

2. בעולה מעובדות כתב האישום, בתודש מאי 2007 או בסמוך לכך, העתיקה העותרת על גבי דיסק מספר רב של מסמכים מסווגים אליהם נחשפה במהלך שירותה הצבאי. לאחר מכן, במהלך חודש ספטמבר 2008 או בסמוך לכך, מסרה העותרת על פי כתב האישום חלק מאותם המסמכים לידי העיתונאי אורי בלאו על גבי דיסק נשלף (דיסק און קי) וזה האחרון פרסם שורת כתבות המתבססות על אותו חומר שהועבר לידי, בעיתון הארץ.

3. בתגית חומרי החקירה מלמדת כי כותות הביטחון פנו לאורי בלאו לאחר פרסום הכתבות ובתאריך 15.9.2009 בדרישה כי יעביר לידיהם את המסמכים הסודיים המצויים ברשותו. בתמורה לכך, התחייבו כותות הביטחון כי ככל שתיפתח חקירה לאיתור מקור ההדלפה, לא ישמשו אותם המסמכים כראיה בהליך המשפטי כנגד המקור. עוד סוכם כי בלאו לא ישאל ולא יחקר על מקורות העיתונאיים בקשר למסמכים אלה וכל זאת בשל הצורך בשמירת על ביטחון המדינה מחוז וקיום חופש העיתונאות מאידך. וכך נטחו הדברים:

"מסמכים שמרשך [אורי בלאו- א.ב.] יפקיד כאמור לא יהיו בסיס לחקירה פלילית כנגד מרשך. מובהר כי ככל שתיפתח חקירה לאיתור מקור ההדלפה- מרשך לא יחקר כחשוד ולא ישאל על מקורות העיתונאיים בקשר למסמכים אלה. עוד יובהר, כי ככל שאותר חשוד בהדלפה, המסמכים שהעברו על ידי מרשך לא ישמשו כראיה בהליך משפטי כנגד החשוד בהדלפה."

הענתק ממסגרת ההסכמות בעניינו של אורי בלאו מצורף ומסומן נספח ג'.

5. דברים דומים עולים גם מדו"ת הפגישה עם בלאו שנערך על ידי המכונה "שייקה" ביום ה- 21.1.2010. בשיחת הטלפון הרביעית עם הנדון, הוסבר לו כי אין כל כוונה לפגוע או לחשוף את מקורות המידע שלו וכי הקשר בין העיתונאי למקורותיו אינו עומד כלל למבחן [פסקאות 8, 13 לדו"ת]. עוד נאמר לבלאו באותה השיחה (פסקה 25), כי במידה וימסור את כלל המסמכים ההליך יסתיים ודבר לא ישמש להשגת ראיות כנגדו או כנגד מקורותיו.

6. ביום ה- 01.03.2016 הוציא שר הביטחון אתחוד ברק, מתוקף סמכותו על פי סעיף 44 (א) לפקודת הראיות, תעודה בזיכר ראיות חסויות מהטעם שגילויין עלול לפגוע בביטחון המדינה. נוסח התעודה הינו גורף ביותר כאשר על פי סעיף 4, חסיון זה חל אף על רשימת החומר והמידע החוסים התתית, לרבות כל פרט מזהה אשר יש בו בכדי להעיד על מהותו או היקפו של החומר החסוי. על פי האגוד בתעודה, החסיון יחול על:

1. מקורות המידע של שירות הביטחון הכללי לרבות כל פרט ואו תוכן המידע שיש בו כדי לחשפם.

2. א. שיטות דרכי פעולה, פעילות מבצעים, נחלי עבודה, ודרכי השגת מידע של שירות הביטחון הכללי, ככל שהם מתייחסים לאיסוף מידע מחוץ ובמסגרת חקירה, לרבות תוכן מידע העלול להביא להשיפת שיטות ונחלים אלה.

ב. אמצעים טכניים של שירות הביטחון הכללי להשגת חומר מודיעיני וחומר חקירה, לרבות החומר אשר נאסף באמצעים אלה.

3. תפקידים, שמות ומשימות של עובדי השב"כ.

4. החסיון חל על רשימת החומר והמידע החוסים תחת תעודה זו, לרבות כל פרט מזהה לגביהם ואו אשר יש בו כדי להעיד על מהותו, היקפו וכמותו של החומר החסוי, ולמעט העובדה כי מדובר במידע מודיעיני וחומר חקירה חסוי.

5. החסיון אינו חל על מידע מחקירת הנאשם ומחקירת עדי התביעה, המגלם פוטנציאל לטענות פטול ועומד לעיון ההגנה.

עוזק מתעודה החסיון מצורפת ומסומנת בספר ז'.

7. נראה, כי אין צורך לפרט ולהרחיב בדבר הכות הרב שמקנה תעודת החסיון בידי התביעה ועל הפוטנציאל הטמון בה לפגיעה של ממש בהגנת הנאשם. תעודת החסיון מגבירה את אי השיוויון האינהרנטי בין הצדדים, מעמידה את ההגנה בנחיתות ממשית ומקשה על הנאשם לבנות הגנתו כראוי. הדברים אלה הם בבחינת קל וחומר עת מדובר בתעודה שאינה כוללת בציחה רשימה כללית של המסמכים ותמצות המידע הנכלל בה. תעודה כה גורפת וכה לא מבוקרת כבמקרה דנן, עלולה לשבש באופן ממש את הגנת העותרת ולהוות מקור לעיוות דין חמור (ראה בעניין זה פסק הדין בע"פ 8402/00, איאד עיאט נגד מדינת ישראל (טרט פורטס מיום 27.6.02)).

8. בית המשפט הנכבד פסק לא אחת, כי הכלל הוא שעל התביעה להציג בפני הנאשם את מכלול הראיות, לצורך האינטרס הנעלה של חקר האמת ועשימת צדק. כלל זה בא לידי

P.03

TO 6457926

31-MAY-2016 12:13 FROM MAZKIRUBT PLILI

ביטוי בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר דין פלילי) ולצדו הריגים בדמות תסקיות ואינטרסים מוגנים אחרים כשבמקרה דגן כאמור מדובר בחסיון לטובת ביטחון המדינה על פי סעיף 44 לפקודת הראיות.

9. בבסיס החיסיון עומד האינטרס הציבורי של בטחון הציבור או בטחון המדינה. עם זאת בית המשפט הנכבד קבע כי מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם גם אינטרסים חשובים אלה ייסוגו בפני הערך בדבר הקר האמת ועקרון העל של אי הרשעה חפים מסשע (ראה לענין זה ב"ש 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 729; בש"פ 4857/05 פחילה נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 15.7.2005; בש"פ 9086/01 רביב נ' מדינת ישראל, פ"ד טו(3) 163 (2002); בש"פ 7200/08 טעיד נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 27.10.2008), ועוד).

10. המבחן שנקבע לבחינת חיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא: אם יש בה ייחודיות מזהה וכגון: ע"פ 889/96 מאריב נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 433, 443; דני"פ 1424/01 מדינת ישראל נ' דדוויש חמדאן- החלטה מיום 23.4.2001; ע"פ 5114/97 סלימאני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 721. על פי האמור די בכך שהראיה החסויה עלולה למנוע ספק סביר שיכול ויעמוד לזכותו של נאשם בכדי שביט המשפט הנכבד יטה להעדיף את עניינו של זה האחרון על פני חיסיון הראיה (ראה לענין זה בין היתר את ע"פ 459/95 אבו רמאדן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3), 775, 781 והאסמכתאות שם).

11. לפיכך, העותרת תבקש כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבה להעביר לידי הח"מ בראש ובראשונה את רשימת המסמכים הנכללים תחת העדות החסיון תוך תיאור, ולו באופן פלילי, של תוכנם.

12. לענין זה נקבע, בין היתר, בע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (5) 8, 21 (להלן: פרשת סיקסיק) כי:

יכפי שלימדנו סעיף 78 לחוק סדר הדין הפלילי, אין התביעה נושאת בנטל הגילוי – אותו נטל הקבוע בסעיף 74 לחוק – לעניינו של חומר חקירה ייחודי-גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין. ככל שהבנתי מגעת, תופשת חובת הגילוי האמורה בסעיף 74 לחוק אלא אם בעת העיון מתקיים אחד מתנאים אלה האמורים בסעיף 78 לחוק, ובעניינו – אם בחומר החקירה גופו מצויה תועלת חיסיון שערכה ונחתמה כדת וכדין (השווה: במ"צ 704/80 לוי נ' פרקליט מחוז תל-אביב, פ"ד לה (475 (1)). ואולם גם בתועלת חיסיון אין די, ובצמוד לה חייבת התביעה להביא לידיעת הסניגוריה, ולו

בקווים כלליים, תוכנה של אותה עדה חסונה, כדי שהנאשם ובאי כוחו יוכלו למעות זכותם באותו שלב של התליכים ובשלבים שיעקבוהו." (הדגשה לא במקור)

13. בדומה לכך, נקבע במ"פ 253/85 מ"י נ' אוהיון ודלה, תק-על 86 (2) 744 לענין זה:

"סבורני כי צודקים באי כותם של המעוררים כי תעודת החסיון אינה "תעודת הכשר" בידי התביעה להעלמת עצם קיומן של ראיות חסויות מידיעת הסגור ולאי גילוי תכנן הכללי של ראיות אלה. כדי לאפשר לסגור לפעול לגילוייה של הראיה, מן הראוי הוא כי ידע, לפחות בקווים כלליים, תוך שמירת משגורתה של תעודת החסיון, כנגד מה עליו לכוון את חיצי טענותיו, שאם לא כן הדיהו כסומא המגשש את דרכו ללא תכלית. גילוי מסוייג אשר כזה לא רק שהוא עשוי לשמש את הנאשם בטענותו כלפי החסיון, אלא שהוא גם מאפשר להאיר עיניו של בית המשפט מנקודת ראותו של הנאשם, טרם שיבחן "את חשיבותה היחסית של אותה ראיה, תוך מונו משקל לראיה, בהתייחס לקשת האפשרויות שבין תשיבות אפסית לבין חיתות מרובח". וטרם שיקבע את "ערכה ההוכחתי של הראיה על רקע נסיבותיו המיוחדות של המשפט". (הדגשה לא במקור-א.9.)

14. כל עוד אין העותרת יודעת מה טיבם של מסמכים אלה, אין היא יכולה לקבל החלטה מושכלת באם לבקש את חשיפתם והסרת החסיון ובאם לאו. על כך העותרת טענה כי חשיפת רשימת המסמכים ותוכנן הכללי במקרה דנן, עדיפה על אי חשיפתם זאת נוכח וזנורן המהותי לבחון את תרומתם לקו הגנתה.

15. זאת ועוד, העותרת הבקש מבית המשפט הנכבד כי יחשוף את המסמכים מהם ניתן ללמוד על אופן פתיחת החקירה כנגדה ובמקביל את כלל המסמכים המצביעים על הסתייעות כוחות הביטחון במסמכים שהתקבלו מהכתב אוי בלאו, אשר הובילו לחשיפת זהותה של העותרת.

16. מסמכים אלה הנוגעים לאופן פתיחת החקירה, כך העותרת משערת, נמצאים בידי המשיבה והם נופלים תחת סעיף 2 (א) לתעודת החסיון. כפי שעולה מחומרי החקירה שהועברו לידי העותרת, פעולת החקירה התחילה אשר התרחשה בטרם לתסקורתה של העותרת עצמה שחזבאה לידיעתה הינה, ההסכם שנחתם בין המשיבה לבין מר בלאו במסגרתו נקבע כי זה האחרון פטור מכל אחריות פלילית ובי החומר הנמסר על ידו לא לשמש כראייה כלפי המקור.

17. המשיבה חקרה לראשונה את העותרת רק לאחר חתימת החסכם עם מר בלאו ומסירת המסמכים על ידיו. כרוטלוגית, לפחות, באו השניים עקב בעד אגודל, ולא היה כל זכר לשמה של העותרת עבור לחתימת החסכם ולמסירת החומר.

18. לפיכך ישנה חשיבות עליונה לדיעה, כיצד הגיעה המשיבה אל שמה של העותרת: חשיפת המסמכים תוכל לאשש או להפריך את החשש כי כוחות הביטחון לא עמדו בהסכם שנחתם עם בלאו ועשו שימוש באותם המסמכים בכדי לחזור אחר זהותה של העותרת כמקור ממנו הגיעו.

19. בנוסף, הצורך בחשיפת המסמכים המתוארים בסעיף 2 (א) לתעודת החסיון הכרחי גם בכדי שיהיה בכדי ההגנה חומר אובייקטיבי בו תוכל לעשות שימוש במהלך חקירת העדים השונים שזמנו על ידי המדינה בהקשר זה ובכלל.

20. יש לציין כי בגסיבות תיק זה, נראה שחשיפת המסמכים שצוינו לעיל, אין בה ולא יחיה בה בכדי לפגוע בביטחון המדינה. מנגד, יש בחשיפה זו "פוטנציאל לחשיפת טענות פסולות", כמפורט בחריג שבסעיף 5 לתעודת החסיון.

21. בבייש 64/87, ואנונימי מדינת ישראל (להלן: עניין ואנונימי) 537-538 עמד בית המשפט הנכבד על החשיבות הרבה שבחשיפת מידע הרלוונטי להגנת הנאשם ולאיוון הראוי בין שיקול זה לבין השיקול הביטחוני:

"אין זה מספיק, לצורך דחיית הבקשה לביטול או למיתון צו החסיון, שביד המשפט יחיה בדיעה, כי מבחינת השיקולים של בטחון המדינה עדיף אולי שלא יינתן פרסום למידע המפורט בצו. אלא שצריך בית המשפט להשתכנע לשם כך, כי גילוי החומר כרוך בסיכון משמעותי לביטחון המדינה. ...

... ולא זו בלבד, אלא שסיכון זה לביטחון המדינה צריך לגבור בחומרתו ובמשקלו על קיפוח אפשרויותיה של ההגנה, העלול להיגרם עקב מניעת הגשת הראיות.

יש כאן מעין כלים שלובים. בה במידה שהמשקל הראייתי הצפוי של אותן איות עבור הסניגוריה פוחת, ניתן לשים דגש רב יותר על הדרישות הביטחוניות. ולהפך, ככל שערך הראיה נראה תיוני יותר עבור הגנת הנאשם, חרי מן הדין להשלים עם סיכון רב יותר מההיבט הביטחוני."

22. אין ולא יכולה להיות כל מחלוקת כי שמון במסמכים אלה פוטנציאל גבוה להוכחה טענות העותרת. עם זאת מובן מאליו כי אין בידי המבקשת לטעון טענות ממוקדות לעניין הראיות החסיוניות שאין היא יודעת את תוכנו, טיבן ומהותן.

23. עוד תבקש העותרת כי יועברו לידה כלל המסמכים ודאיות הטופסים אשר על הפעולות שנעשו על ידי עיתון "הארץ" ומר אורי בלאו לפרסום וגילוי, ומנגד לחיסוי, של חומרים שהתאזר מצד "ל כאורה על ידי העותרת.

24. כמפורט לעיל, התקדים בתיק זה הוא ייחוס של "כוונה לפגוע בבטחון המדינה" למי שמסך פרטים- השייכים לציבור- לעיתונאי ישראלי, האמון על שמירת הרוק, ובכלל זה היענות לכל צווי הצנזורה.

25. בהקשר זה, ובפרט מאחר שמר בלאו ואו איש ממנהלי או עורכי עיתון "הארץ" אינם עדי תביעה בתיק, ואין חומר כלשהו המפרט פעולות שנעשו- לכאורה- על ידם באמצעות החומר שנמסר להם, חשוב לעותרת לקבל מידע מלא בדבר כל הפעולות שנעשו על ידם עם החומרים שנמסרו להם לכאורה. עצם פעולתם, והשאלה האם הגישו את החומרים לבדיקת הצנזורה הצבאית, האם ציטו לצווי הצנזורה השונים, וכן הלאה, יש בה כדי להשליך באופן ישיר על הכוונה והסבירות לפגיעה בבטחון המדינה. מכאן כי העותרת תבקש כי המשיבה תחשוף במניה את הפרטים הנוגעים להעברת חומרים לצנזורה ותגובת הצנזורה לפרסומים אלה.

26. נראה כי גם תשיפת פרטים אלה לא תביא לפגיעה בבטחון המדינה ובפרט שאין בהם כדי לחשוף את המסמכים עצמם. לא למותר לציין, כי מאז תשיפת פרשה זו בכלי התקשורת, אף הודלפו על ידי גורמים במשיבה עצמה פרטים בדבר צוים שונים שהוצאו ביחס לחומרים שהוצאו לכאורה על ידי מר בלאו ועורכיו. עצם ההדלפה מוכיחה, כי המשיבה עצמה סבורה, שאין בדברים כדי לפגוע בבטחון המדינה.

27. בנוסף העותרת תעמוד על כך כי יועברו לידה פרטים אודות מקורות עיתונאיים נוספים של מר אורי בלאו. בחשיפה זו בודאי אין כל פגיעה בבטחון המדינה. מנגד, חשיפה זו עשויה לסייע לטענות "הגנה מן הצדק" של העותרת, וכן להשליך על שאלת הייכוונה ועל טענות פסול נוספות שעשויה העותרת להעלות.

28. העותרת טוען, כי העובדה היא, שבמקרה זה הותר לכאי כוחת לעיין בכל המסמכים שהוצאו מרשות הצבא בשנים 2006-2007, והמשיבה הודתה, למעשה, כי עיין זה אינו יכול לפגוע כל כלל ועיקר בבטחון המדינה. ברי, לפיכך, כי הטלת תעודת חסיון כללית- בנוסח השגרתי וללא עיון והבדלה בין תיק זה לתיקים אחרים- יש בה פגיעה קשה באפשרותה של העותרת להגן על עצמה, ויש להסיר חסיון כללי זה.

29. לבסוף, העותרת תבקש כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבה להעביר לידי הח"מ את כלל החומרים שנאספו על ידי מי מגורמלי התקרה מיום פתיחת החקירה קרי 18.1.2009 ואם בטרם לכך ועד ליום מעצרה של העותרת בתאריך 15.12.2009.

30. סקירת כלל חומרי החקירה והמסמכים אשר הועברו לידי העותרת מטעם המשיבה מעלה תמונה לאקטיבית ביותר. סידור כרונולוגי של כלל החומרים המצויים בידי העותרת מצביע על מרווחי זמן גדולים ו"מסתוריים", אשר במהלכם לכאורה לא נעשתה אף פעולה מטעם אף גורם הרלוונטי לפרשה. עם זאת אין כל ספק כי בפועל נעשו פעולות שונות, כאלה ואחרות, אשר להן יכולה להיות השפעה ישירה על קו הגנתה של העותרת, הוכחת כוונותיה וחפותה ואלה לא הובאו לידיעתה.

31. להלן פירוט פערי הזמנים על פי סדר כרונולוגי והכל כפי שיעולה מהמסמכים שגמסרו לידי העותרת:

א. בין התאריך 26.1.2009 [בו הוצאו מזכרים שונים בעניינו של נועם פורר] ועד לתאריך 5.4.2009 [בו הוגשה בקשה להארכת תוקף צו איסור הפרסום בפרשת "פלוטוין" אין בידי העותרת אף לא מסמך אחד המעיד על פעילות כלשהי של גורמי החקירה. לאור העובדה כי גורמים אלה ביקשו להאריך את צו איסור הפרסום אין אלא להסיק כי פעולות מסוימות אכן נעשו אך לא הוצגו בפני העותרת.

ב. בין התאריך 5.4.2009 [בו הוגשה בקשה להארכת תוקף צו איסור הפרסום בפרשת "פלוטוין"] ועד לתאריך 25.6.2009 [בו הוגשה בקשה נוספת להארכת תוקף צו איסור הפרסום על פרשת "פלוטוין"] אין בידי העותרת ולו אף מסמך אחד המעיד על המשך החקירה ופעולות שמעשו על ידי גורמי החקירה כשברור, לאור בקשתם להמשיך את צו איסור הפרסום כי פעולות שכאלה נעשו אך לא הובאו לידיעתה.

ג. בין התאריך 25.6.2009 [בו הוגשה בקשה נוספת להארכת תוקף צו איסור הפרסום על פרשת "פלוטוין"] ועד לתאריך 7.7.2009 [זימון אלימ עופר קול לחקירה] אין בידי העותרת כל מידע על שהתרחש בין המועדים לעיל.

ד. בין התאריך 9.7.2009 [הודעה מס' 1 של אלימ עופר קול במשטרה] ועד לתאריך 15.9.2009 [מסגרת ההסכמות עם אורי בלאו] אין בידי העותרת כל מידע על פעולות החקירה שהתרחשו ושהביאו לתוצאות האמורות.

ה. בין התאריך 23.11.2009 [דו"ח תפיסה מסמכים צה"ליים מסווגים שתקבלו מאורי בלאו] לבין התאריך 29.11.2009 [דו"ח זכ"ד איתור ענת קס] אין בידי העותרת כל מסמך המעיד על פעולות החקירה שנעשו כשברור ונהיר כי פעולות שכאלה אכן התרחשו במציאות והביאו בפועל לנסיגת לאתר את העותרת.

1. בין התאריך 29.11.2009 (דו"ח זכ"ד איתור ענת קם) ועד לתאריך בו העותרת מעצרה קדי 15.22.2009 אין בידי הח"מ כל מידע אודות פעולות חקירה מלבד הוצאת פלט משטרת ארדות "סילפור חייה של ענת קם" ו- "רשימות מעבריים" של ענת קם אשר הופקו שניהם בתאריך 6.12.2009. נראה כי אין צורך לציין כי שבתיים אלה הינם קריטיים ביותר בכל הנוגע לעניינה של עותרת שכן הפעולות שנעשו בתקופה זו הובילו למעצרה.

32. נוכח הוטיציאל הראיתי הקבוצה הטמון במסמכים החסידים שצויינו לעיל, העותרת הבקש כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבה להעבירם לידיה בהקדם האפשרי. אף אם יש בחשיפת המסמכים לעיל משום פגיעה מה בביטחון המדינה, ואין העותרת מודה בכך, נראה כי הצורך בגילויים לשם עשיית צדק גובר אף על השיקול הביטחוני. בית המשפט הנכבד עמד על הדברים בב"ש 838/84, מנחם לבני נ' מדינת ישראל בעמ' 738:

"אם חומר החקירה, אשר לבניו חל החיסיון, חיוני הוא להגנת המאשם, כי אז, בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על-פניו של שיקול ביטחוני אפשרי. שום נימוק ביטחוני, ויודא הוא הנכבד ביותר, אינו שוקל יותר, במשקלותיו היחסיות של הליך פלילי נתון, ממשקל הרשעתו של חף מפשע. עדיף זכייתו של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראיה שיש אילטרס ביטחוני שלא לגלותה, על-פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראיה תסויה." (הדגשים אינם במקור – א.א.)

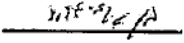
33. לסיכום: במקרה דנן נתנה העותרת הסכמתה להארכת המתנד להגשת תעודת החסיון. עם זאת, לא ברור לשם מה נודקקה המדינה לכמעט שלושה חודשים מראשית חקירתה הגלויה של המשיבה ולמעלה משנה לאחר פתיחת החקירה עצמה, בכדי להגיש תעודת חסיון שנוטחה באופן פורמאלי בלבד הוזהר לחלוטין לתעודות שניתנו בעבר במקרים אחרים [למשל: בשי"פ 120/10 פלוני נ. מדינת ישראל – החלטת מיום 24/2/10; בשי"פ 8037/09 סיורי ג'סאן נ. מדינת ישראל – החלטת מיום 18/10/09 ועוד].

34. שידות אלה מגבירות את החשש, שמא תעודת החסיון הוצאה ללא מחשבה יתרה ומבלי להתחשב באופן ספציפי לנסיבות הייחודיות המרכיבות את המקרה דנן, בו לראשונה בתולדות המדינה, מקור המוסר ידיעה לעיתונאי ישראלי להכפוף לתקנות ההגנה) מועמד לזין: מדובר בסוגיה רגישה ביותר לחופש העיתונות, יחסי עיתונאי – מקור, זכות הציבור לדעת ועקרונות הדמוקרטיה בישראל. על כן, התייחסות גורפת וכללית זו כפי שהיתה עד כח אינה ראויה ואיננה מתקבלת על חדעת.

35. מבלי למעט מכלליות העותרת ותוך שמירת הזכות להוסיף התייחסות לגילוי ראיות ונסיונות ספציפיות בעקבות המצאת המסמכים והשימור הטכנים ברישא של העותרת, העותרת תטען כי היא זכאית, בהתאם לסעיף 74. להוק סדר הדין, כי המסמכים החסויים אשר נופלים תחת תעודת החסיון, יתוארו בשימת החקירה שהועברה לידה. עוד תטען כי זכאית היא, על פי דין, כי תאורם של מסמכים אלה, ולו באורה כללי, יועבר אליה. בנוסף לכך תטען העותרת כי על המשיבה להעביר לידה כל מידע מצוין תחת תעודת החסיון אשר הוביל למעצרה וסתר באופן כזה או אחר את ההסכם שנכרת בין כוחות הביטחון לעיתונאי בלאו בנוגע לשמירה על אנונימיות המקור אשר בסופו של יום הוביל לזיהויה של העותרת.

36. העותרת משולה בעת לסומא באפילה, כאשר בית המשפט הנכבד הינו הגורם היחיד אשר בכוחו להאיר את דרכה (פרשת טיקסיק עמ' 28). אשר על כן בית המשפט הנכבד מתבקש להיעתר לבקשת העותרת ולחשוף בפניה את הראיות שתוארו לעיל.

 אביגדור פלדמן, ע"ד
 ב"ב העותרת

 אביגדור פלדמן, ע"ד
 ב"ב העותרת